

*Штефюк О. О.,**аспірант кафедри публічного права**Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича*

ПУБЛІЧНО-СЕРВІСНІ ПОВНОВАЖЕННЯ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ: В ПОШУКУ ОПТИМАЛЬНОГО ФОРМАТУ

Анотація. Дана стаття висвітлює актуальні проблеми що виникли під час здійснення правового регулювання адміністративно-правового статусу органів місцевого самоврядування в Україні в частині відсутності законодавчого визначення поняття «публічно-сервісні повноваження». Встановлено, що існують певні суперечності відносно нормативно-правового визначення категорій «компетенція» та «повноваження» у спеціальному законодавстві, яким врегульовано діяльність органів місцевого самоврядування в нашій країні. Визначено, що виокремлення публічно-сервісних повноважень відобразатиме яскраву зміну у здійсненні публічного врядування та реалізації концепції людиноцентризму що відповідатиме приписам Конституції України та міжнародним зобов'язанням вдосконалення органів місцевого самоврядування. Особливе місце серед таких міжнародних документів займає Європейська хартія місцевого самоврядування яка наголошує на створенні можливості врахування характеру та обсягу завдань які на них покладаються. Зміни, що відбулись у механізмі захисту прав і свобод людини та громадянина зумовили переосмислення уявлень щодо місця та ролі таких органів не лише на виконання ними відповідних розпорядчих функцій чи прийняття окремих рішень які стосуються виконання власних чи делегованих повноважень. Виокремлення публічно-сервісних повноважень дозволяє вести мову саме про реалізацію сервісної функції, яка є відображенням змін та перетворень що їх зазнає як система органів місцевого самоврядування так й українське суспільство. Відсутність чіткого розмежування понять «компетенція» та «повноваження» в Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні» ускладнює практичну реалізацію відповідними органами місцевого самоврядування власних чи делегованих повноважень, оскільки серед їх переліку які відповідають критерію сервісності На прикладі окремих груп повноважень окреслено переважачою роль повноважень, які за своєю природою є публічно-сервісними. Вони стосуються організаційної, функціональної складової адміністративно-правового статусу того чи іншого органу місцевого самоврядування в Україні. Визначено, що паралельно обговорюваному та досліджуваному поняттю публічно-сервісні відносини мають відповідати окремі групи повноважень, оскільки, саме за їх допомогою відповідний орган місцевого самоврядування матиме можливість забезпечити необхідний рівень захисту прав та свобод особи, яка відноситься до тієї чи іншої територіальної громади. Запропоновано наступне визначення публічно-сервісних повноважень органів місцевого самоврядування в Україні – різновид повноважень, які реалізуються органами місцевого самоврядування під час видання ними позитивного адміністративного акта на адресу приватних осіб, спрямовані на забезпечення їх прав та свобод в різних сферах суспільного життя та виражають

публічно-сервісний характер правових відносин між відповідним такими органами та приватними особами.

Ключові слова: публічна влада; органи місцевого самоврядування; компетенція; повноваження; людиноцентризм; публічно-сервісні відносини; публічно-сервісні повноваження.

Постановка проблеми. Основи здійснення та реалізації влади народом України передбачає створення відповідної системи органів публічної влади які здійснюватимуть свою діяльність для забезпечення, реалізації та захисту прав і свобод особи, людини та громадянина. Реалізація права на безпосередню участь та вплив для вирішення питань місцевого значення здійснюється як через систему місцевих органів влади так й систему органів місцевого самоврядування. З моменту здобуття нашою державою незалежності розпочався процес формування ефективної місцевої влади що відповідає найкращим європейським та світовим практикам. Це знаходило своє відображення через закріплення адміністративно-правового статусу таких органів на рівні Конституції України, Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» тощо що, безперечно, слугувало потужним поштовхом для формування власної моделі місцевого самоврядування.

Однак, як показав час, зміни які відбулись у українському суспільстві, потужний вплив євроінтеграційних факторів, зміни світобачення щодо необхідності впровадження сервісної концепції у діяльності таких органів призвів до змін, які суттєво вплинули та змінили їх систему. Це призвело й до необхідності перегляду відповідного набору повноважень, якими можуть наділятися органи місцевого самоврядування. В умовах інтеграції України до Європейського Союзу та продовжуваній реформі децентралізації виникає необхідність розширення повноважень таких органів та виділення з-поміж них окремої групи. Завдяки такому виду повноважень здійснюватиметься ефективна реалізація передбаченої Основним Законом формули: «Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю» [1]. Мова йде про публічно-сервісні повноваження виділення яких повною мірою відповідатиме запитам суспільства щодо зменшення впливу на здійснення місцевого самоврядування органами виконавчої влади та забезпечуватиме готовність вирішення питань місцевого значення на локальному рівні саме такими органами. Однак, на сьогоднішній день, не дивлячись на прийняття значної кількості нормативно-правових актів, які розширюють повноваження органів місцевого самоврядування, зокрема й таких, які здійснюються для забез-

печення прав і свобод конкретної особи, яка проживає у відповідному селі, селищі, місті чи об'єднаній територіальній громаді, відсутні системні дослідження публічно-сервісних повноважень. Відсутнє навіть їх визначення що негативно впливає на подальший розвиток органів місцевого самоврядування та впровадженні концепції людиноцентризму на місцевому рівні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження поняття «публічно-сервісні повноваження» не можливо здійснити без аналізу наукових доробків вітчизняних науковців в царині конституційного та адміністративного права. Так, питаннями розвитку та становлення органів місцевого самоврядування, окремими аспектами правової доктрини у вивченні категорії «компетенція органів місцевого самоврядування» займалися Авер'янов В. Б., Андрійко О. Ф., Бевзенко В. М., Баймуратов М. О., Баглай М. В., Білоуса А. О., Батанов О. В., Боднар С.Б., Михайлишин Л. Р., Колпаков В.К., Коломоєць Т.О., Карабін Т.О., Ковбас І.В., Ковалевич І. П., Кузьменко О. А., Кашишин М.А., Кравченко В.І., Т. О. Мацелик Т.О., Мельник Р.С., Погорілко В. Ф. Софінська І.Д, Сторожук І. П., та інші. На сьогоднішній день відсутні системні дослідження саме публічно-сервісної компоненти у діяльності таких органів, їх публічно-правових відносинах із особами, які проживають на відповідній території та мають намір одержувати відповідні послуги. Хоча відповідні послуги таким особам надіються. Однак не досліджено загальні та окремі аспекти їх надання.

Постановка завдання. Необхідність дослідження поняття «публічно-сервісні повноваження органів місцевого самоврядування» обумовлюється рядом причин. По-перше, прийняті впродовж останніх кількох років законів та підзаконних нормативно-правових актів, якими впроваджувалась реформа децентралізації, певною мірою вплинули на розширення обсягу завдань, які можуть здійснювати відповідні органи місцевого самоврядування (окрім районних та обласних рад). По-друге, було прийнято ряд змін до діючого законодавства, яким забезпечується реалізація особами закріплених конституційних прав та свобод що здійснюються відповідними органами місцевого самоврядування, однак не розрізняються як окремих вид повноважень ані наукою ані практикою адміністративного права. По-третє, існує потреба у внесенні відповідних змін до діючого Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» в частині закріплення поняття «публічно-сервісні повноваження органів місцевого самоврядування» та їх загального переліку. По-четверте, необхідно здійснити комплексне теоретичне вивчення вказаного вище поняття, оскільки їх виокремлення передбачатиме якісну зміну у адміністративно-правовому статусі органів місцевого самоврядування. З огляду на ряд вищеперелічених обставин на сьогоднішній день необхідним є вивчення теоретичних та практичних аспектів реалізації органами місцевого самоврядування повноважень як невід'ємної складової їх адміністративно-правового статусу що допоможе у формуванні чіткого поняття «публічно-сервісні повноваження органів місцевого самоврядування в Україні», розуміння їх місця та ролі серед інших різновидів повноважень.

Виклад основного матеріалу. Правова природа повноважень органів місцевого самоврядування в Україні відображає рівень здійснення такими органами свого головного призначення – забезпечення реалізації прав і свобод для осіб, які відносяться до тієї чи іншої громади. Дослідження їх правової при-

роди має важливе теоретичне та практичне значення з огляду на суттєві зміни, які відбулись в адміністративно-правовому статусі органів місцевого самоврядування та його реалізації. Це дає змогу виявляти недоліки та формувати чіткі пропозиції задля вдосконалення інституту адміністративних повноважень. Функціонування системи органів місцевого самоврядування передбачене на рівні Основного Закону держави. Згідно ч. 1 ст. 5 Конституції України «носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ, який здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування» [1]. Вказана норма чітко передбачає можливість функціонування органів місцевого самоврядування в Україні.

Однак, лише завдяки конкретним та визначеним повноваженням, які безумовно являються складовою адміністративно-правового статусу таких органів, ми можемо говорити про реальну ефективність їх діяльності. Зміни що були запропоновані в межах реформи децентралізації певною мірою змінили баланс сил та взаємовідносин між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування. Кінцевим бенефіціаром таких змін по завершенню реформи має стати особа, яка проживає на відповідній території та має змогу швидко, якісно та з додержанням відповідної процедури отримати ті чи інші публічні послуги. Цим самим здійснюється реалізація так званого сервісного підходу в діяльності публічної адміністрації, але значно розширюється місце та роль відповідних органів місцевого самоврядування.

Загалом, вивчення категорії «повноваження» в правовій науці супроводжується активною дискусією та різними точками зору щодо її значення в структурі адміністративно-правового статусу того чи іншого суб'єкта адміністративних правовідносин. Для формування поняття «публічно-сервісні повноваження органів місцевого самоврядування в Україні» (далі – публічно-сервісні повноваження) необхідно проаналізувати наявні в науковій літературі підходи до поняття «повноваження» та пов'язаного з ним поняттям «компетенція» та виокремлення тих інституцій, які належать до органів місцевого самоврядування в Україні (далі – ОМС) які можуть мати чи бути наділені саме публічно-сервісними повноваженнями. Зупинимось на етимології категорії компетенція.

Велика юридична енциклопедія дає наступне визначення компетенції: «сукупність встановлених в офіційній формі прав і обов'язків, тобто повноважень, будь-якого органу чи посадової особи приймати обов'язкові до виконання рішення, організувати чи контролювати їх виконання, вживати у необхідних випадках заходи відповідальності тощо» [2]. Великий енциклопедичний юридичний словник визначає «повноваження» як «сукупність прав і обов'язків державних органів і громад, організацій, інших осіб тощо, закріплених за ними у встановленому законодавством порядку для здійснення покладених на них функцій. Поняття «повноваження» є близьким за своїм значенням до поняття «компетенція» [3]. Розглянемо їх співвідношення та місце в якості елементів адміністративно-правового статусу органів місцевого самоврядування.

Найбільш поширеним визначенням поняття «компетенція» є те, де воно розуміється як сукупність повноважень та конкретних предметів відання [4]. Такий підхід видається оптимальним позаяк створюється можливість для повного дослідження інших категорій, які входять до елементів адміністративно-правового статусу органів місцевого самоврядування. Останні ре-

лізують свої функції шляхом участі у суспільних відносинах.

Термін «повноваження» в загальному розуміється як сукупність прав та обов'язків відповідних органів публічної влади, громадських організацій, відповідних посадових осіб чи інших осіб, які можуть наділятися ними задля можливості виконання покладених на них функцій [5]. З огляду на наведені визначення не є вірним віднесення до змісту компетенції лише повноважень, оскільки зміст цих понять збігатиметься. Тобто, поняття «компетенція» за своїм змістом є загальним, а зміст категорії «повноваження» по своїй суті є спеціальним. Вони співвідносяться як частина та ціле і не можуть розглядатись як два однопорядкових явища. З огляду на те, що чинне законодавство про місцеве самоврядування передбачає відповідну систему таких органів, ми хочемо в загальному вказати на ті з них, які потенційно виконують відповідні публічно-сервісні повноваження, хоча як такі вони окремо не виділяються а існують виключно в межах класифікації залежно від порядку виникнення (власні та делеговані – прим. авт.).

Відповідно до ч.1 ст. 2 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» місцеве самоврядування є «гарантованим державою правом та реальною здатністю територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища, міста – самостійно або під відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України» [6]. В цьому аспекті законодавчо встановлено можливість функціонування одного з різновидів публічної влади яка має як свій механізм утворення так й відповідні можливості забезпечення прав і свобод осіб які проживають на відповідній території. Далі, надається перелік таких органів: територіальними громадами сіл, селищ, міст як безпосередньо, так і через сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи, а також через районні та обласні ради, які представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст [6]. Вказані органи мають визначену законодавцем компетенцію та повноваження.

Проаналізувавши норми Закону України «Про місцеве самоврядування» (далі – Закон) можемо констатувати відсутність поняття «повноваження органів місцевого самоврядування». Натомість визначається два інших різновиди повноважень: «делеговані повноваження» як такі що «надані органам місцевого самоврядування законом, а також повноваження органів місцевого самоврядування, які передаються відповідним місцевим державним адміністраціям за рішенням районних, обласних рад» [6]. На нашу думку, це являється суттєвим недоліком в нормативно-правовому регулюванні адміністративно-правового статусу органів місцевого самоврядування. Більше того, в тексті вказаного закону поняття «повноваження» та «компетенція» вживаються в однаковому значенні що є значним недоліком у спеціальному нормативно-правовому акті яким регламентує правовий статус органів місцевого самоврядування в Україні. Очевидно що вдосконалення діючого Закону слід здійснювати з врахуванням нових об'єктивних обставин та змін, а також, враховувати рамкові положення, які передбачені на рівні міжнародних документів.

Так, Європейська Хартія місцевого самоврядування у статті 6 визначає право органів місцевого самоврядування можливість розв'язувати питання, які належать до сфери їх компетенції та які можуть вирішитись лише ними. Крім цього,

цим же документом передбачено окремий різновид повноважень – публічні та делеговані. Під ними пропонується розуміти такі повноваження, які здійснюються переважно тими органами публічної влади, які мають найтісніший контакт з громадянином з врахуванням наступного правила: «наділяючи тими чи іншими повноваженнями інший орган, необхідно враховувати обсяг і характер завдання, а також вимоги досягнення ефективності та економії» [7].

Конституцією України та Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні» повноваження органів місцевого самоврядування поділяються на два види: власні повноваження органів місцевого самоврядування та делеговані повноваження. Останніми є повноваження органів виконавчої влади, надані органам місцевого самоврядування законом, а також повноваження органів місцевого самоврядування, які передаються відповідним місцевим державним адміністраціям за рішенням районних, обласних рад [1;6]. Якщо проаналізувати вказане вище законодавство щодо наявних у органах місцевого самоврядування повноважень, то стає зрозумілим, що значна їх частина за своїм значенням спрямована на забезпечення та реалізацію прав та свобод людини та громадянина. Останні мають можливість задовольнити свій приватний інтерес саме завдяки органам місцевого самоврядування в різних сферах: соціальна, економічна, освітня тощо.

Розділом II «Організаційно-правова основа органів місцевого самоврядування» главою I «Повноваження сільських, селищних та міських рад» встановлено перелік повноважень таких органів. Нажаль, законодавцем чомусь ототожнено поняття «компетенція» та «повноваження». Це є наслідком відсутності чіткого нормативного визначення у відповідному Законі що розуміється під кожним з цих понять. Однак, крім цього, ще більше ускладнює ситуацію використання понять «загальна компетенція» та «виключна компетенція». Це ще більше ускладнює ситуацію та не дозволяє чітко окреслити межі наявних у відповідних органів місцевого самоврядування окремо компетенції та окремо повноважень. В той же час, з-поміж визначених Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні» повноважень можна виділити ті з них, які за своєю природою є публічно-сервісними. Вони повною мірою відповідають за безпосереднє забезпечення відповідними виконавчими органами рад належного рівня захисту прав і свобод осіб, які проживають в межах тієї чи іншої громади.

Наприклад, відповідно до ст. 32 вказаного Закону серед повноважень у сфері освіти, охорони здоров'я, культури, молодіжної політики, фізкультури і спорту виконавчі органи рад вони:

забезпечують здобуття повної загальної середньої, професійної (професійно-технічної), фахової передвищої та вищої освіти у державних і комунальних закладах освіти, створення необхідних умов для виховання дітей та молоді, розвитку їхніх здібностей, трудового навчання, професійної орієнтації, продуктивної праці учнів, сприяння діяльності дошкільних та позашкільних закладів освіти, дитячих, молодіжних та науково-просвітницьких громадських об'єднань, молодіжних центрів;

забезпечують пільговий проїзд учнів, вихованців, студентів та педагогічних працівників до місця навчання і додому у порядку та розмірах, визначених органами місцевого самоврядування, за рахунок видатків відповідних місцевих бюджетів;

вирішують питання про надання професійним творчим працівникам, молодіжним та дитячим громадським об'єднанням на пільгових умовах у користування приміщень під майстерні, студії та лабораторії, молодіжні центри, молодіжні простори, необхідних для творчої діяльності або реалізації завдань молодіжної політики;

організують медичне обслуговування та харчування у закладах освіти, культури, фізкультури і спорту, оздоровчих закладах, які належать територіальним громадам або передані їм;

створюють умови для розвитку культури, сприяють відродженню осередків традиційної народної творчості, національно-культурних традицій населення, художніх промислів і ремесел тощо [6].

Серед повноважень в галузі житлово-комунального господарства, побутового, торговельного обслуговування, громадського харчування, транспорту і зв'язку, статтею 30 Закону які також можна виокремити не тільки як власні чи делеговані, а публічно-сервісні:

сприяння розширенню житлового будівництва, подання громадянам, які мають потребу в житлі, допомоги в будівництві житла, в отриманні кредитів, у тому числі пільгових, та субсидій для будівництва чи придбання житла; подання допомоги власникам квартир (будинків) в їх обслуговуванні та ремонті; сприяння створенню об'єднань співвласників багатоквартирних будинків;

залучення на договірних засадах підприємств, установ та організацій, що не належать до комунальної власності відповідних територіальних громад, до участі в обслуговуванні населення засобами транспорту і зв'язку;

надання дозволу в порядку, встановленому законодавством, на розміщення реклами;

видача дозволу на порушення об'єктів благоустрою у випадках та порядку, передбачених законом;

визначення на конкурсних засадах суб'єктів господарювання, що здійснюють у межах певної території надання послуг з вивезення побутових відходів спеціально обладнаними для цього транспортними засобами тощо [6].

Проаналізувавши вказаний перелік власних повноважень, які наявні у виконавчих органах ОМС у таких важливих сферах, можемо констатувати що вони по своїй природі є публічно-сервісними, адже, основний акцент робиться на гарантуванні особи реалізувати своє право у сфері охорони здоров'я, культури, молодіжної політики, фізкультури і спорту. Однак, тут слід мати на увазі що досить часто виникають конфлікти між ОМС та місцевими органами виконавчої влади що має наслідком неефективне забезпечення реалізації громадянами своїх прав на місцевому рівні. Це призводить до ситуації, коли проблемні питання місцевого населення, переважно соціально-економічного характеру залишаються невирішеними.

В даному контексті слушною видається думка І.В. Ковбаса та С.Б. Боднара про те, що «...в державі існує певна суперечність: питома вага делегованих повноважень органів виконавчої влади, передбачених Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні», значно перевищує власні (самоврядні) повноваження органів місцевого самоврядування. Це є порушенням основних принципів, на яких ґрунтується місцеве самоврядування» [5, с. 53-54]. З огляду на це необхідно розпочати ґрунтовне дослідження теоретичних та практичних

аспектів фактичної реалізації ОМС в Україні повноважень та виокремити їх окремий вид – публічно-сервісні.

Такий вид повноважень є виразником здійснення переходу держави, органів влади та органів місцевого самоврядування від реалізації управлінсько-розпорядчих функцій до функцій сервісних, що відповідає європейським стандартам здійснення місцевого самоврядування. Вони здійснюються в першу чергу з метою підвищення рівня надання відповідних адміністративних послуг, видання адміністративних актів що цілком відповідає концепції людиноцентризму.

Крім цього, слушним видається підхід В.Б. Авер'янова який вказував на певну трансформацію яка відбулась у розумінні адміністративних правовідносин. Він запропонував підхід за яким вони повинні інтерпретуватись як публічно-сервісні, оскільки «у їх межах і завдяки їм держава обслуговує правомірні інтереси і потреби приватних осіб» [9, с. 177]. В центрі діяльності відповідної системи органів місцевого самоврядування повинна бути людина, яка проживає на відповідній території, яка наділена відповідним обсягом правосуб'єктності та має намір її реалізувати. Крім цього, у період дії в Україні правового режиму воєнного стану функціонування таких органів подекуди є ефективнішою. А надання можливості особам отримувати відповідні публічно-сервісні послуги за сприяння органів місцевого самоврядування завершить процес децентралізації.

З огляду на викладене, ми пропонуємо розуміти під публічно-сервісними повноваженнями органів місцевого самоврядування в Україні різновид повноважень, які реалізуються органами місцевого самоврядування під час видання ними позитивного адміністративного акта на адресу приватних осіб, спрямовані на забезпечення їх прав та свобод в різних сферах суспільного життя та виражають публічно-сервісний характер правових відносин між відповідним такими органами та приватними особами.

Тому, для подолання вказаних протиріч слід на законодавчому рівні виокремити категорію «публічно-сервісні повноваження органів місцевого самоврядування» що дасть змогу розмежувати повноваження органів місцевого самоврядування та органів виконавчої влади.

Література:

1. Конституція України : від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР : станом на 1 січ. 2020 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr#Text> (дата звернення: 11.01.2023).
2. Юридична енциклопедія. Т. 3. Київ : «Українська енциклопедія», 2000. 790 с.
3. Великий енциклопедичний словник юридичний словник. За редакцією акад. НАН України Ю.С. Шемшученка. Київ: «Видавництво «Юридична думка», 2007. 992 с.
4. Любченко П. М. Компетенція суб'єктів місцевого самоврядування. Харків : ООО Модель всесвіту, 2001. С. 44
5. Юридична енциклопедія. Т. 4. Київ : «Українська енциклопедія», 2001. С. 590.
6. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР : станом на 1 січ. 2023 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-vr#Text> (дата звернення: 11.01.2023).
7. Європейська хартія місцевого самоврядування : Хартія Ради Європи від 15.10.1985 р. : станом на 16 листоп. 2009 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_036#Text (дата звернення: 11.01.2023).

8. Ковбас І., Боднар С. Деякі проблеми реалізації повноважень органами місцевого самоврядування. *Jurnalul juridic national: Teorie si Practica*. 2016, № 8 (20), P. 52-56.
9. Авер'янов В. та ін. Адміністративне право України. Академічний курс: у 2-х т: підручник: Том 1. Загальна частина. Київ: Юридична думка, 2007. 592 с.

Shtefiuk O. Public service powers of local self-government bodies in Ukraine: in search of the optimal format

Summary. This article highlights the relevant problems that arose during the implementation of the legal regulation of the administrative-legal status of local self-government bodies in Ukraine in terms of the lack of a legislative definition of the "public service powers" concept. It has been established that there are certain contradictions regarding the normative-legal definition of the categories "competence" and "powers" in the special legislation regulating local self-government bodies' activities in our country. It was determined that the separation of public service powers would reflect a qualitative change in the implementation of public governance and the implementation of the concept of people-centeredness, which will correspond to the prescriptions of the Constitution of Ukraine and international obligations of local self-government bodies' improvement. A special place among such international documents is occupied by the European Charter of Local Self-Government, which emphasizes the possibility of taking into account the nature and scope of the assigned tasks. Changes that took place in the mechanism of protection of rights and freedoms of man and citizen led to a rethinking of ideas about the place and role of such bodies, not only on their performance of relevant

administrative functions or the adoption of individual decisions related to the implementation of their own or delegated powers. The separation of public service powers allows us to talk about the implementation of the service function, which is a reflection of the changes and transformations that both the system of local self-government bodies and Ukrainian society are undergoing. The lack of a clear distinction between the concepts of "competence" and "powers" in the Law of Ukraine «On Local Self-Government in Ukraine» complicates the practical implementation by relevant local self-government bodies of their own or delegated powers. The reason is that among their list that meets the criterion of serviceability, the predominant role of powers is outlined in the example of certain groups of powers, which by their nature are public service. They relate to the organizational and functional components of a local self-government body's administrative and legal status in Ukraine. It was determined that public-service relations should correspond to separate groups of powers along the side of the discussed and researched concept. Ultimately, with their help, the relevant local self-government body will be able to ensure the necessary level of protection of the rights and freedoms of a person who belongs to one or another territorial community. The following definition of public-service powers of local self-government bodies in Ukraine is suggested: it is a type of power exercised by local self-government bodies when they issue a positive administrative act to private individuals aimed at ensuring their rights and freedoms in various aspects of public life and expressing public-service nature of legal relations between the relevant bodies and private individuals.

Key words: public power; local self-government bodies; competence; powers; people-centeredness; public service relations; public service powers.